

بخت زمین شاہ

اېم فل سکالر، پښتو خانگه، عبد الولي خان  
پوهنتون، مردان

ډاکټر شکرية قادر

اسسټنټ پروفېسر، پښتو خانگه، عبد الولي خان  
پوهنتون، مردان -

## د علاقہ سدهوم د منتخب ارواښاد شاعرانو پېژندگلو او د کلام نمونې

**Bakht Zamin Shah\***

M. Phil Scholar, Department of Pashto, Abdul Wali Khan University, Mardan.

**Dr. Shukria Qadir**

Assistant Professor, Department of Pashto, Abdul Wali Khan University, Mardan.

\*Corresponding Author: [bakhtzaminshah344@gmail.com](mailto:bakhtzaminshah344@gmail.com)

### Biographical Insights and Poetic Selections of Distinguished Late Poets from the Sudhum Region

The Sudhum region, renowned for its fertile fields and abundant orchards, equally stands distinguished as a cradle of eminent poets, writers, and literary luminaries who have profoundly enriched the Pashto language and literature. Throughout their lifetimes, these late literary figures have rendered invaluable services to Pashto's linguistic and cultural heritage, bequeathing a rich legacy for future generations. Among these illustrious poets are Aman Akhun Gujrati, Amir Hamza Baba of Landi, Rahim Gul Baba, Abdul Ghafoor Akhgar, Syed Nawab Mama, Arif Naseem, Qiyas Gul Babo, Rizwan Shah Rizwan, Usman Din Usman, Fazal Akbar Nashtar, Shams-ur-Rehman Cheshti, and Nazir Yousafzai. This concise study presents brief biographical sketches of these distinguished personalities,

elucidates their literary contributions, and offers select samples of their poetic oeuvre, thereby highlighting their enduring impact on the corpus of Pashto literature.

**Key Words:** *Sudhnum Region, Pashto Literature, Eminent Poets, Literary Contributions, Biographical Sketches, Pashto Language, Cultural Heritage, Poetic Oeuvre, Literary Legacy, Pashto Poets.*

سدهوم د ضلع مردان یوه زرخیزه او مردم خیزه علاقه ده، که یو طرف ته دا علاقه د فصلونه او باغونه په لحاظ سره زرخیزه ده، نو بل طرف ته دې خاورې ډېر ننگیالي پښتانه هم پیدا کړي دي. د دې علاقې ننگیالو او ټرزنو پښتنو د سوات د باباجي په مشرۍ کښې د پېرنګې سامراج خلاف جنګ کړې ده. د سدهوم د سیمې دې سربازانو، توریالو پښتنو پیرنګې سامراج د خپل اتحاد او وحدت په زور د مابنې د دنگو غرونو په شا تنبولې ده او ډېر پېرنګیان ئې د امېلې په مقام د لېوگانو او ګیدرانو خوراک کړې دي. دغه رنګ په ماضي کښې دې سیمې ډېر نامتو شاعران، ادیبان، لیکوالان هم زېږولې دي چې د پښتو ژبې او ادب خدمت ئې کړې ده او پښتو ادب ته ئې ډېر څه ورکړي دي. دلته د دې علاقې د یو څوارواښاد شاعرانو پېژندګلو او د کلام نمونې وړاندې کولې شي.

#### ۱. امان اخون گجراتي:

په اولسي شاعرۍ کښې یو ښکاره نوم د امان اخون گجراتي ده. دې ستر شاعر د تحصیل رستم په گجرات نومې کلي کښې د عبدالمجید گجراتي په کور کښې سترګې پرانستې دي. خپل نوم ئې "امان بېګ" و. خو د خپل کلي "گجرات" د نوم په وجه په امان اخون گجراتي مشهور و. د زېږون صحیح نېټه ئې معلومه نه ده. خو په قبر ئې د پېدائش کال ۱۸۳۰ء او د وفات ۱۹۷۰ء لیکلې شوي دي. پروفېسراصغر نسیم لیکلي دي چې:

"امان اخون چي خپل نوم ئې امان بېگ  
وه په كال ۱۸۳۰ء كښې د مردان په  
مشهوركلي گجرات كښې د عبدالمجيد  
كره زېږدلى و. -  
پخوا به علمي پوهه او هوښيار سري  
ته اخوند وئيلې ش. - دا تكه په عام  
اولس كښې اخون مستعمل ش. - امان بابا  
ته د دغه وجې اخون وئيلې شي".<sup>(۱)</sup>  
دخېبرپښتونخوا ټيكت برك بورډ پېښور لخوا  
جاري شوې د څلورم ټولگي د پښتو كتاب، په سبق  
"اولسي شاعران" كښې د امان اخون بابا په  
حواله ليكلي شوي دي چې:  
"د امان اخون خپل نوم محمد امان بېگ  
و. - په ۱۸۲۵ء كښې د ضلع مردان په  
گجرات نومي كلي كښې زېږدلى و. - په  
۱۹۵۴ء كښې وفات شو د او په گجرات  
كښې خاورو ته سپارلى شو د. -"<sup>(۲)</sup>  
د امان گجراتي نمس "فرزندعلي"  
وائي:  
چې اكثر و ليكوالو د بابا تاريخ پېدائش او  
تاريخ وفات غلط ليكلي دي. ماته د ترلاسه شوي  
معلوماتو مطابق د هغه پېدائش د ۱۸۲۰ او ۱۸۳۰  
ترمينځه د. - دغه شان د باباجي نوم ئې هم غلط  
ليكلې د، د هغه خپل نوم امان بېگ و. - محمد امان  
بېگ نه و. -  
په دغه زمانه كښې د تعليم حاصلو دومره رواج  
نه و. - خو دوي تر څلورم ټولگي عصري تعليم  
حاصل كړ و. - چې دا د دغه زمانې لوى تعليم  
گنلې شو. - امان بابا د صوابي دوبيانو نومي كلي  
په يوه مدرسه كښې ديني زده كړې د هغه وخت د  
يوسترعالم اخونزده بابا نه حاصل كړې وې. -  
امان بابا يوخوش اخلاقه، دينداره، بزرگ او  
پرهېزگاره انسان و. - د نيزه بازي او ښكار

کولو شوق ئې هم لرلو- يو اس ئې ساتلې وۀ چي په اکثروختونو کښې به پرې د سکرې غر ته د ښکار دپاره تللو-

امان اخون فلبدیع شاعر وۀ په شاعري کښې ئې د الله پاک او د رسول الله ﷺ سره مينه، پند او نصيحت ډېر په نظر راځي، اکثر کلامونه ئې صوفيانه دي- د پښتو ژبې سره سره ورته په فارسي ژبه هم عبورحاصل وۀ- د فارسي د يو شعر نمونه ئې دا ده:

هرگز نه شينده ام ز يک نفر بيا بيا به بيس حال  
من که چه است

ځينې داستاتونه ئې د فارسي ژبې نه په منظوم شکل کښې پښتوته ترجمه کړې دي چي په کښې "گل صنوبر" او "بهرام شهزاده" ډېر مقبول دي- د شاعري په مختلفو اصنافو ئې طبع آزمائي کړې ده چي په کښې غزل، چاربيت، نيمکي، لوبه، رباعي، او منظوم داستانونه شامل دي- دغه کلامونه د پښتو مشهورو فنکارانو احمدگل، احمدخان، فضل ربي، وحيدگل، حبيب نور او يو شمېر نورو په خپلو خورو اوازونو د موسيقي سره وئيلي او په اډيوکېستونو کښې محفوظ دي-

په چاپ اثارو کښې ئې د گل صنوبر او بهرام شهزاده منظومي قيصي، هزارحيف لوک داستان، کلام اخوان او "زما بابا امان اخون يادونه او آثار" شامل دي-

د امان اخون نمسے فرزند علي د "کلام اخون" په سريزه کښې ليکلي دي چي:

"د بابا د شاعري څلور کتابونه، "گل صنوبر"، "بهرام شهزاده"، "هزارحيف بي بي" او "ملکي محمد" د هغه په ژوندانه په باعاقده توگه چاپ شوي او خواره شوي وو- دغه څلور کتابونه ما په کال ۱۹۶۵-۶۶ کښې ډېر ډېر لوستلي وو- دغه

خلوربېلې بېلې قيصې دي چې بابا په شعرونو کې لیکلي دي."<sup>(3)</sup> په تاتره رساله کې پروفېسر اصغر نسیم لیکي چې:

"امان اخون ډېره زمانه لیدلي وه او د اوو شلو (۱۴۰) کالو په عمر کې په ۱۹۷۰ء کې په حق رسېدلې وه."<sup>(4)</sup> فرزند علي د امان اخون د وفات په باب لیکي چې:

"د امان بابا په دې دنیا کې وخت پوره شؤ او په ۲ جولای ۱۹۷۰ء د دې دار فنا نه دار بقا ته لار وفات شؤ."<sup>(5)</sup>

د دغه پورتنوحوالو مطابق امان اخون گجراتي په کال ۱۹۷۰ء کې وفات شو د دې او د گجرات په مقبره کې ئې د سړک په غاړه مزار دے۔ د کلام نمونې ئې دا دي:

هر سړ د بل نه غوره خپل هنر ښائي  
مقابل د پردې اس سره خپل خر ښائي  
د بل ښه چاندي په مسو جسو بولي  
او خپل مس او جس په خاے د چاندي زر ښائي

دا رښتیا دي ځان ته لاندې چا ونه وئیل

خو هر یو سړ په بل سړي ځان بر ښائي

ځان ته یو سړ ناپوهه چرې نه وائي  
معمولي عقل په نورو معتبر ښائي  
خپل د غرونو په شان لوه عېبونه پت کړي

بل کې یو زړه به عېب درته لوه غر ښائي

اے امان گجراتیه هغه ځان دے الزامونه چې پندوکه په خپل سر

بشائي " (6)

## 2: مير حمزہ اللہ

خپل نوم ئي مير حمزہ اللہ وە، خو په شاعري کښي به ئي د مير حمزه تخلص کاروۀ، نو په دغه وجه په علاقه کښي د مير حمزه بابا په نوم مشهور وۀ. د سدهوم په ملنډري کلي کښي د نرالله په کور کښي په کال ۱۹۰۸ ء کښي پيدا شوه دے. وروستو ئي د ملنډري نه لنډي کلي ته کډه راوړه او دلته ئي استوگنه اختيار کړه. مير حمزه بابا واده کړه وۀ خو هېڅ نرينه اولاد ئي نه وۀ. ارواښاد حمزه بابا يو ساده باده او خاکسار انسان وو د علاقه سدهوم يو مشهورو شاعرگنلي شي. د دوي شاعري ساده او عام فهمه وه. شاعري ئي په عام اولس کښي ډېر مقبوله وه. مير حمزه بابا د سدهوم پښتو ادبي جرگي په باني غړو کښي وۀ، د ستر شاعر عبدالرحمان بابا سره ئي بي کچه مينه وه. اکثر کلامونه ئي حمديه او نعتيه دي، رباعيانې او معمه چاربيتې ئي هم ليکلي دي. د سدهوم د سيمي يو لوک داستان ئي د "دانش خان او عجمينه" په نوم په منظوم شکل کښي ليکے دے. چې په کتابي بڼه کښي شتون لري. د سدهوم د کلي په حجرو کښي اوس هم کله چې د موسيقي محفلونه جوړ شي، نو هنرمندان د هغه کلامونه په ډېره شوق او محبت سره وائي. په سدهوم علاقه کښي دوي ته د چاربيتې بابا خطاب ورکړے شوه وۀ، ځکه چې په خپل هم عصر شاعرانو کښي د چاربيتې ليکلو په فن کښي د دوي څوک ثاني نه وو.

يو ځل د رستم بازار په مينځ کښي بهيډونکے د "سرکاوی خور" کښي سيلاب راغے او ډېر زيانونه او تاوانونه ئي وکړل. دغه پېښه هم مير حمزه بابا په يوه چاربيته کښي "د سرکاوی په سر اسمان بريښي" کښي بيان کړي ده، دغه چاربيته خلقو ډېره خوښه کړه او تراوسه ئي خلق يادوي.

یوہ بلہ چاربیٲتہ ئی ہم " یوہ شپہ لارم صحرا تہ  
د ژوندي د مري جنک وٲ " پہ نوم لیکلې وٲ۔ دغہ  
شان نورې یوشمېرچاربیٲتي ئی لیکلې وٲ۔ بابا  
ډېرې سندرې ہم لیکلې دي چې پہ کښې یوہ مشهورہ  
سندرہ "مورې بنجارې راغلې دے" دہ۔ میر حمزہ  
بابا پہ خپلہ رسمي تعلیم نہ وٲ حاصل کړے نو  
خپل کلامونہ بہ ئی پہ نورو لیکونکیو لیکل چې  
پہ دغہ لیکونکیو کښې کښې یو سردار محمود  
سردار دے چې د هغوي کلامونہ بہ ئی لیکل۔ دا  
ستر شاعر د اکتوبر د میاشتي پہ ۲۶ نېٲہ کال  
۱۹۸۹ ء کښې وفات شو او پہ لنډي کلي کښې ئی  
یوولس بجې د شورو پہ ورځ جنازہ وشوہ، او د  
خپل کلي پہ مقبرہ کښې خاور تہ وسپارلے شٲ۔  
د کلام یوہ نمونہ ئی دا دہ۔

"عبدالرحمان بابا پہ یاد کښې"  
د پښتو ژبي عالمگیر او شاه جهان بابا  
دنیا تہ راشہ یو ځل بیا عبدالرحمان  
بابا  
کہ جوهریانو د دنیا لعل او جرهر جمع  
کړل  
تاخواره کړي پہ جهان کښې سرٲ متیان  
بابا  
لکه چې زٲ یم داسې تہ پہ دې جهان  
اوسېدې  
نن دې اولارې دي خازې پہ گورستان بابا  
کہ یې نزدې بیا ہم خبرې زما نہ اورې  
تٲ  
پہ گز خاورو کښې یې د عمر بندیوان  
بابا  
وخت د سپرلي دے نوبهار دے خو تہ نہ  
یې پہ  
ستا پہ باغونو کښې نعرې وھی طوطیان  
بابا  
د زمانې د شاعرانو افسوسونہ واورہ

نه هغه زمكه بدل شوې نه آسمان بابا  
د گجرات په لاره خم راله ژړا راشي  
اوشكي مي خاخي چې راياد كړمه امان  
بابا  
ميرحمزه وائي ستا شعرونه درگوهر  
پراته  
هر يو بچي به د پښتون مني احسان  
بابا" (7)

### 3: رحيم گل بابا:

رحيم گل بابا هم د سدهوم دسيمې يو نوموړی شاعر و. دا ښاغلی په کال ۱۹۰۸ء کې د توره باز کور کې د سدهوم په نوي کلي کې زېږېدلی دی. تعلیم یې دومره نه و، حاصل کړی خو زیاته ناسته پاسته یې د بزرگانو او عالمانو سره وه نو د دین نه ښه واقف و. الله پاک ورله داسې تخلیقي ذهن ورکړ و. چې د کلام نه یې قابلیت او علمیت څرگندېږي او د لوستونکیو گمان پرې د لوړ عالم راځي. په سوچه پښتو کې یې ډېر ساده او عام فهمه لیکل کړي دي. حمديه او نعتیه کلامونه یې د ستاینې وړ دي. اکثر کلامونه یې حمديه او نعتیه دي. ځینې شعرونه یې تعمیرې، اصلاحې او د پند او نصیحت نه ډک دي. یو کتاب "پته خزانه" یې چاپ شوې دی. رحيم گل بابا د پي-دبليو-ډي په محكمه کې نوکري هم کړې وه. په آخري عمر کې په سترگو ژوند شوې و. په ۱۴ اگست ۱۹۸۵ء کې وفات شو، او د نوي کلي په مقبره کې خاورو ته وسپارلې شې.

سليم خان سليم هم په خپل کتاب کې ليکي دي:  
"رحيم گل بابا رستم سره نژدې په نوي کلي کې په کال ۱۹۰۸ء کې پېدا شوې و. د پلارنوم یې توره باز و. په څوارلسم اگست ۱۹۸۵ء کې وفات شوې و. شاعري اصلاحې او تعمیرې رنگ لري." (۸)

د شعرونو نمونه ئې په دې ډول ده -  
"ته رحمان ئې لویه ذاته زما ربه  
رسوې روزي هرچاته زما ربه  
"له الملك" بادشاهي تالره بنائیکي  
بادشاهان محتاج دي تاته زما ربه  
بې وزیره بې قاضي دي سلطنت دے  
ته موجود ئې کل اشیاء کښې زما ربه  
په ظاهر او په باطن باندې قادر یې  
رسوې مونږ تر نجاته زما ربه  
په علاج مې ناعلاج حکیمان شول  
روغ صحت بخشش کړه ماته زما ربه  
بې له تانه زما بله اسره نشته  
خه به اوژاړم بل چاته زما ربه  
رحیم گل نن غمزده دے او محتاج دے  
امېدوار دے ستا رضا ته زما ربه" (9)

#### 4: عبدالغفور اڅگر

عبدالغفور اڅگر چې د پلار نوم ئې گلستان وو په  
۱۹۱۴ء کښې په طورو ضلع مردان کښې پېدا شوے دے-  
په کال ۱۹۴۲ء کښې ئې د طورو نه نقل مکاني  
اوکړه او د سدهوم په نوي کلي کښې مېشته شے- د  
تعلیم په محکمه کښې ئې ملازمت کولو چې وروستو  
هم له دغې محکمې پښني شو- او د نومبر په ۲  
نېټه کال ۱۹۹۳ء کښې وفات شو، قبر ئې په مردان  
روډ د نوي کلي رستم په مقبره کښې دے-  
منظوم کلام ئې د "عکسونه" په نوم د سدهوم ادبي  
جرگې له طرف نه چاپ شوے ے وه خو اوس نایاب  
دے-

د اڅگر صېب د پند او نصیحت نه ډکه شاعري د  
هغوي د خپل اولس سره د مینې او محبت اظهار  
کوي- د خوړو خوړو دردونو خوړ احساس، د زړو  
زړو یادونو رنگا رنگ عکسونه، د خپل شوکیدلي  
زړه ناقلاره درزا د حالاتو او مجبورو زړه  
غوځونکې قصې، د وړوکو لارو د منزل نخښې د  
ناترسه حالاتو د گردشونو تیندکونه، د انتظار

اوردے اوردے شوگیرے او د دلبر نازو او مسکے  
مسکے تصویر، آخر خہ دی چي د دوي په شاعری کښي  
ئي خاه نه دے موندلے-خه شعرونه ئي د بېلگي په  
توگه دلتہ رانقل کوو:

"لکه د چتي دې قرار نشته  
د خپله خويه دې فرار نشته  
د سپلمی ملخ ئي شوم غلط درباندي  
د سړيتوب در کښي گفتار نشته  
د چرگ په خپر پنجې مښوکه وهي  
بي د وراني دې هډو کار نشته  
غور در پورې دے مندې خه وهي  
ستا په شان چرته بل هوښيار نشته  
دوه درې خو نه دي ورته فکر اوکړه  
ستا د غلطو خو هډو شمار نشته  
واورۀ نادانه! اخگر تاته وائي  
نور مي په تاباندي اعتبار نشته"<sup>(۱۰)</sup>

#### 5: سيدنواب ماما:

سيدنواب ماما په کال ۱۹۲۶ء کښي په سدهوم رستم  
کښي د عبدالوهاب په کور کښي سترگي غړولي دي-  
د ورکوالي نه ئي د شعر او شاعری سره مينه  
لرله، رسمي تعليم ئي نه وه حاصل کړه خو د  
علمانو او بزرگانو سره د ناستي پاستي په وجه  
ورله د پښتو ليک لوست ورتللو-د سدهوم پښتو  
ادبي جرگي رستم بنيادي غړو کښي شامل دے، په  
سدهوم کښي د پښتو ادب د پرمختگ دپاره د  
سيدنواب ماما خدمات نه هيرېدونکي دي- تر ډېره  
وخته د سدهوم پښتو ادبي جرگي مشرېکتر او  
خازن هم پاتي شوه وه-

سليم خان سليم ليکي چي:

"سيد نواب ماما د پلار نوم ئي  
عبدالوهاب دے، په کال ۱۹۲۶ء کښي په  
سدهوم کښي پيدا شوه دے"<sup>(۱۱)</sup>

د کلي د لويو او وړو په شريکه "ماما" وه،  
سيدنواب ماما به دومره خواږۀ خواږۀ، ترسکون

او مطلبی شعرونه وئیل چي د بنده به هډو دا  
یقین نه راتلو چي گنې ماما بي تعلیمه سرے دے-  
شعرونه ئي اکثرطنزیه او مزاحیه وو کوم چي به  
اوریدونکیو ډېر خوشول-  
چاربېتې، نظمونه، غزلې، مزاحیه قطعې به ئي ډېر  
په ښه انداز لیکلې- او هم د دې په وجه په  
خواوشا علاقه کښي ډېر مشهور وۀ-  
د سدھوم دا نوموړے شاعر د دسمبرپه ۱۲نېټه کال  
۲۰۰۶ء کښي وفات شۀ-  
د شعرونو نموني ئي دا دي:

"په وار وار کوي اواز گھریال د عمر  
دم په دم دې خبروي په حال د عمر  
وائي بله گنټه تیره ستا د ژوند شوه  
سترگو رپ کښي دې تېرېږي کال د عمر  
د غفلت د خوبه پاڅه ځان بېدار کړه  
په رڼا ورځې دې لوټ شو مال د عمر  
ځاے د ډډې لگېدو ځان له صحیح کړه  
درنگ ساعت له دې راشلیگی ټال د عمر  
د ماما خیال کښي لا هغسې جینی ده  
د لیلی په زنه زور شۀ حال د عمر" (۱۲)

#### 6: عارف نسیم:

عارف نسیم په کال ۱۹۲۹ء کښي د رستم په یوه  
علمي او دیني کورنۍ کښي پېدا شوے وۀ- د پلار  
نوم ئي حکیم مولانا محمد حسن وۀ- چي د دې علاقې یو  
لوې عالم او پوهه حکیم وۀ- مولانا محمد حسن په رستم  
کښي مدرسه فیض الاسلام او مدرسه عربیه رستم هم  
جوړې کړې وې-

#### تعلیم:

د اېم اے عربی او اېم اے اسلامیات سره ئي په  
عربي لسانیاتو کښي د ریاض یونیورسټی نه  
د ماسټر ډگري هم ترلاسه کړې وه- د سندھ  
یونیورسټی نه د ډاکټریت ډگري اخستې وه- د  
ډاکټریت موضوع ئي په صوبه سرحد کښي د عربي

ادب دے۔ د درس و تدریس د پېشي سره ئي تعلق لرلو۔ د عربي او انگريزي ژبود نوي لسانياتو د تدریس وسيع تجربه ئي لرله او د دې ژبو استاذانو ته به ئي تربيت هم ورکولو۔ د پاکستان په څلورو واړو صوبو کښي ئي شاگردان لرل۔ په ۵ جون ۲۰۱۲ء کښي ئي د دې فاني دنيا نه کوچ کړے دے۔

په تصانيفو کښي ئي د يو څو نومونه دا دي:

"ايک سورج، چارچاند اور ان گنت تارے، کهکشاں انوار، Flower and Flames، اسلاميات لازمي برائے ڈگری کلاسز، اسلاميات اختياري برائے ڈگری کلاسز، د قيصده برده په پښتو، اردو، فارسي او انگريزي کښي منظومه ترجمه وغېړه۔

په اردو او پښتو دواړو ژبو کښي جدا جدا د پښتو اکېډمي پېښور له خوا د دوي کتاب "په پښتو ژبه کښي ديني خدمت" چاپ شوه دے۔ دا کتاب د علمي تحقيق اعلي نمونه ده۔ په رياض يونيورسټي کښي د دوي ضخيمه مقاله په عربي ژبه کښي د پينځو ژبو (عربي، پښتو، انگريزي، اردو او فارسي) صرفي نحوې او صوتي موازنه ډېره خوښه شوې او يونيورسټي په خپله لائبريري کښي محفوظ ساتلې ده۔ د يران حکومت دوي ته په يوه مقاله "د اسلامي علومو په فروغ کښي د عجميانو حصه" باندې انعام او سرټيفيکېټ هم ورکړي وو۔ د "تنقيدځانگي" د تنقيد د اصولو په حقله هم دوي يو کتاب ليکله وه۔

د پښتون، افغان، پښتو، اباسين، اولس په ډېرو گڼو کښي د دوي ادبي او علمي مقالې چاپ شوي دي۔ يو غزل ئي د نموني په توگه دلته وړاندې کوم:

"څه خبر دي معشوقې چې وينې سرې څښي  
گونه زيره د عاشق، تشې اسرې څښي  
هسې نه ده چې به زه په دې خفه يم  
ولې څه اوکړم چې يار ئي بي مزي څښي

د یو څاڅکي چي ارمان کړم گناهگار  
شوم  
مخوریز او معتبر دي چي کاسي څښي

د اشنا خیال څومره خوړ دے نور  
افشاں  
دے  
دا خو شمع ده د لرې نه تیرې څښي

دا اشنا راځي، قميص که د يوسف دے؟  
په هر لور ئې وړمې لارې فاصلي څښي

اشنا کله د خپل حسن اثر ويني  
پلوشي د نمر راوختي ذري څښي  
جدائي شوه، مزه لاره، رڼا لاره  
د تیرې نیلې په زغل دې پلوشي څښي

"نسیم" راغے د ښکلا په باغ ورگډ شے  
بختور دے په مزه مزه وړمې څښي" (13)

#### 7: قیاس گل بابو:

قیاس گل بابو په کال ۱۹۳۰ء کېښې په رستم کېښې د  
رحیم گل کره زېږدله دے-د سدهوم پښتو ادبي  
جرگې په باني غړو کېښې دے- تر ډېر وخته د یادې  
جرگې صدر او د مجلس عاملي چیرمین پاتې شوے  
دے- د جنوری د میاشتي په وويشتمه نېټه ۲۰۰۸  
عیسوي کېښې وفات شوے دے-

قیاس گل بابو د سدهوم د ادبي اسمان یوځلنده  
ستورے وے - د پستوپستو او نرمو نرمو ټکوجوړښت  
کېښې ئې د خیال دومره ژورتیا او رنگیني ده، چې  
بنده د دے د شعر د فن په استازی حیران پاتې  
شي- لکه د پسرلي ئې د شاعرۍ لمن د هر یو رنگ  
نه برجغه ده او لکه د پسرلي په ارت مت خپل  
رنگونه په سمه او غرونوشیندي، د بابو خواره  
خواره شعرونه چې په زړه ټکور ټکور لگي

اوریدونکی د دنیا د غم نہ میلونہ دومره لرې  
بوځي لږ ساعت له خو جهان څه چې ځانه هم  
ناخبره شي.

د شعرونه یوه بېلگه ئې دا ده:

"أور د خپله تنه زۀ په هر یو مقام  
اخلمه

رنگ رنگ تهمتونه چې د کلي او قام  
اخلمه

وايه نابالغي دا د کومي کوډې کړې  
دي

لا په وروستو ځمه ستا طرف ته چه گام  
اخلمه

پوهه دے د ميني کرامت کړمه چې زهر  
دي

بيا هم شۀ په مينه د لاسونو دې جام  
اخلمه

ستا په تماشه مې د اجل فرشته ځي خو  
ځي

وائي چې خبر به دې سحر او ماښام  
اخلمه

زۀ چې قدم ږدم په تشه ډاگه زړۀ مې  
پري سوزي

ستا په شان خو نه يم چې خونونه  
مدام اخلمه

چاته چې د ميني راز ښکاره کړم قياس  
گل وائي

مخ په مخ سپيرې ترې د تسه انعام  
اخلمه" (۱۳)

## 8: رضوان شاه رضوان:

خپل نوم ئې رضوان شاه دے- تخلص ئې د نوم يو  
حصه يعني رضوان دے- د جولائي په ۶ نېټه کال  
۱۹۴۲ء کښې د مکرم شاه په کور کښې هېراوند پېدا  
شوے دے- ابتدائي تعليم ئې د مدرسه فيض الاسلام  
رستم نه حاصل کړے دے - الله پاک ورله ښائېسته

اواز هم ورکړې وۀ او ډېر ښه ترنم به ئې هم کولو، د پښتو ادب سره ئې مینه د ورکوټوالي نه وه. په ۱۹۵۳ء د طالب عملی په زما نه کښې ئې په مدرسه فیض الاسلام کښې د نعت خوانی په محفل کښې حصه واخسته او ډېره ښه نعت خوانی ئې وکړه او د محفل د گډونوالو نه ئې پرې ډېر داد واخستو. دې نه پس ئې د ادب سره مینه نوره هم زیاته شوه او د یوه شاعر شکل ئې اختیار کړۀ. شعرونه به ئې جوړول او بیا به ئې په خپله په ترنم کښې وئیل. سبق سره ئې ډېره مینه نه وه نو په اتم ټولگي کښې ئې سبق پرېښودۀ. او د زرگری کار ئې شروع کړۀ او لکه د شاعرۍ ئې په زرگری کښې هم ښه مهارت حاصل کړۀ. په ۲۰ جولایي ۲۰۱۰ء کښې ئې د دې فاني دنیا نه کوچ کړۀ دۀ. او د رستم اسلام آباد محلي په مقبره کښې ئې مزار دۀ.

دوه شعري مجموعې ئې چاپ شوي دي چې د یوې نوم "احساسونه په سلگو" دۀ کومه چې په غزلو، نظمونو، رباعیانو، نعتونو او سندرو اډانه لري، اودویمه د "پیرزوئني" په نوم چاپ ده، چې په کښې د پښتو ژبې ۹۹ ارواښاد شاعرانو او لیکوالو ته په منظوم شکل کښې دعقیدت پیرزوئني وړاندې شوي دي. په دغو کښې صنوبرحسین کاکا جی، دوست محمد خان کامل، مولانا عبدالقادر، ماسټر عبدالکریم، حسن خان سوز، مصري خان خاطر، فضل حق شیدا، قاضي عطاء الله، ایوب صابر، عبدالواحد ظفر، قلندر مومند، ډاکټر امین الحق، لیطف و همي، رومان شاه ساغر، حاجي محمد آمین، علي حیدر جوشي، رحیم گل بابا، مولانا حبیب الرحمن بشمول نور شاعران هم شامل دي. چې نمونې ئې دا دي:

"جگه ئې شمله وه بت ئې مات نه شو، لیک د صنوبر وۀ خومره ښکلۀ وۀ"

دوست د مجھ چي شو کامل شولو، زرۂ د پيڻور وۂ  
 خومره ٻڌڪلے وۂ  
 لاڙو مولانا پښتو پرې خواره شوه، خُله ڪڻي ئي  
 اثر وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 پاتي ئي خولي خولي گلونه شو، ٻڻه پوهه  
 ماسٽر وو خومره ٻڌڪلے وۂ  
 خور لکه ڳين وۂ د خاطر غزل ونۂ ڪڻي  
 ثمر وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 يو شيدا شيدا وۂ په پښتو ڙبه، ٻڻه  
 قامي رهبر وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 هغه په تاريخ باندي مٿين قاضي تلے مر ور  
 وه خومره ٻڌڪلے وۂ  
 فن ئي پښتونخوا ٽوله سيرا به ڪره، هغه  
 سمندر وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 خه شو تهه ڪدار چي د چاربي تي وۂ، دے يو ٻڌڪاره  
 نمر وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 وۂ چي د خپل فن د تقدس امين دا امين ڊاڪٽر  
 وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 وهم له وهمي علاج اونۂ ڪرلو، دے مي د زرۂ  
 سره وۂ خومره ٻڌڪلے وۂ  
 فن سره انصاف رحيم گل ڪرے وۂ جتو ڪڻي  
 افسر وه خومره ٻڌڪلے وۂ  
 هغه د سدوم د حبيبي خالق لوے د علم غر وۂ  
 خومره ٻڌڪلے وۂ" (۱۵)

د غزل يو نمونه ئي دا ده:

"دومره حصار شه چي دي دلته د پڻو  
 پل پاتي شي  
 چي مي په زرۂ ڪڻي ستا د ميني مشال  
 بل پاتي شي  
 نورڪه مي سر ڇي که مي مال ڇي په  
 اٽاله نه يم  
 بس د ڪتو به دي په ما باندي بدل  
 پاتي شي  
 دا چي محفل رڻا رڻا دے دغه ستا د  
 وجي

چي تہ ترې لار شي خه مزه به د محفل  
 پاتي شي  
 رقيب ظالم دے تور په ما او هم په  
 تا لگوي  
 په دې سبب به زما ستا مينځ کښې خلل  
 پاتي شي  
 چي دومره زر وائي بس ځمه نو بيا  
 سود د خه شو  
 زما په زړه به د پخوا په شان زلزل  
 پاتي شي  
 دنيا فاني ده په کښې ټول عمر  
 استوگنه نشته  
 چانه جونگره چانه دې ځای کښې محل  
 پاتي شي  
 نه به رضوان نه ترنم نه به ئې قلم  
 وي همېش  
 ليک په کتاب کښې به ئې د غم نه ډک  
 غزل پاتي شي (16)

### 9: عثمان الدين عثمان :

ارواښاد عثمان الدين عثمان د جنوری د میاشتي په ورومې نېټه کال ۱۹۴۳ء کښې د سدهوم په هېراوند نومې کلي کښې د احسان الدين کره پېدا شوې و. د خپل وخت د ديني عالمانو نه ئې ابتدائي زدکړه کړې وه. ډېر تعليم يافته نه و خو لېک لوست ئې ښه په راستۍ کولې ش. د عربي او پښتو د گرامرښه پوهه ئې لرله، ډېر زيرک او نابغه شخصيت و. د ډېر لږ وخت د زړه په ناروغتيا په يو ناگهاني مرگ له دې فاني دنيا نه د اکتوبر د میاشتي په ۱۰ نېټه کال ۲۰۱۵ء کښې هغه ابدې جهان ته په اوږد سفر لارو او د خپل کلي په لويه مقبره کښې خاورو ته وسپارل ش.

ارواښاد عثمان يو ډېر ساده باده ، خنده رويه ، نرم مزاجه ، خوش طبع او ملنسار شخصيت

وہ، انکساري او خاکساري ئي په حمير کښي اخلي شوې وه. د وړو سره وړوکه او لويو سره لوه وه. ارواښاد عثمان د رومانوي فکر سختن وه. د هغوي شمار د سدهوم پښتو ادبي جرگې رستم په بنسټ کېښودونکي شخصياتو کښي وه. هغوي خپلې ادبي اړېکې تر مرگه د دې جرگې سره ټينگې ساتلې وې. "سدهوم ته پسرلې دے" د ارواښاد عثمان الدين عثمان يوه خوندوره شعري مجموعه ده چې د هغوي د مرگ نه وروستو د هغوي ځوي اکرام الدين اکرام په ۲۰۲۰ء کښي چاپ کړې ده.

د غزل يوه نمونه يي دا ده:

"پاتي زما وجود کښي وينه نه شوه  
مينه هم هغسې لا مينه نه شوه  
زه ئي فرهاد د تورو غرونو کړمه  
ولې هغه زما شيرينه نه شوه  
پټه د زړه تيارو کښي پاتي شوله  
د محبت خبره سپينه نه شوه  
مينې ئي بوتلمه د دار ترسره  
خبر په حال مي نازينه نه شوه  
ماپرې د عقل تيلي ډېر ووهل  
زما د بخت ډيوه رنگينه نه شوه  
عثمانه ډېر سپرلي پرې لاړو راغلو  
مينه د ژوند دې گلورينه نه شوه" (۱۷)

#### 10: فضل اکبر نشتر:

فضل اکبر نشتر چې د پلار نوم ئې غلام نبي دے په کال ۱۹۴۹ء د سدهوم په بېکرو کلي کښي پېدا شوه. دے تعليم ئې اېم اے، بي اېډ وه. په مختلف گورنمنټ سکول کښي ئې د استاذ په حيث خپلې ذمه واری ترسره کړي دي. په ۲ اپرېل ۲۰۱۹ء کښي وفات شوه. دے

فضل اکبر نشتر د سدهوم پښتو ادبي جرگې د صدرنه علاوه د گنړو فلاحي او سماجي تنظيمونو صدر هم پاتي شوه. وه. دخپل کلي او د خواوشا علاقه د

اولس د خېرېښې ګرې په کارونو کېښې به ئې په  
تنظیمي سطح او په ځاني سطح پوره برخه اخستله-  
که یو طرف ته ئې د علم د رڼا په پلوشو د نوې  
کھول ذهنونه منور کول- نو بل خوا یو ښه لارښود  
او رهبر هم وه-

منظوم کلام ئې د "خار او گلزار" په نوم چاپ  
شوې دے-

په ادبي سرګرمو کېښې ډېر وړاندې وه او د پښتو  
ژبې خدمت ئې د ژوند یوه لازمي حصه ګرځولې وه-  
فضل اکبر نشتر د خپل تس تس پښتون  
وحدت، دخوراور قومیت، او د بي وسه مظلوم درد د  
خپلې شاعرۍ موضوع ګرځولې ده- کله کله ئې د غم  
دوران سره سره غم جانان هم په شعر کېښې ځای  
کړې دے- د کلام څه برخه ئې د نمونې په توګه  
دلته نقل کوو:

"غشي د زړه نه مې اوباسه لروبر د  
نظر

په ارزوګانو مې محشر کړه په هنر د  
نظر

خونکارو سترګو دې ګائل په زړه دننه  
کړمه

اوس دې مسکا نمک ريزي کړي په پرهر  
د

سترګې به ولې ستا رضا ته نېغې نه  
نيسمه

ستا د جمال طواف کول مې دي په سر د  
نظر

ښکليه ځان ته په ائين کېښې تماشي مه  
کوه

چرته ښکلا باندې دې اونه شي اثر د  
نظر

خوش فهمه خيال مې د وصال زرګې هر  
دم

خورمه قسم که یو ګهړۍ مې ئې بهر د

نظر  
 تمامہ شپہ سر پہ پیکار یم ستا  
 یادونو سرہ  
 پہ مالگو وینخمہ زخمونہ هر سحر د  
 نظر  
 د عمر سترے لاروے به په کبھی خان  
 لتوم  
 یم مسافر که دې دلبر لرې کرو ور د  
 نظر  
 شوق دیدار کبھی کیفیت د دې نشتر  
 اووینہ  
 وار ئی خطا رنگ ئی زعفران دو ئی  
 اوتر د نظر" (۱۸)

#### 11: شمس الرحمان چشتی

شمس الرحمان چشتی د سدهوم په علي نومي کلي  
 کبھی د حمید رسول کره په کال ۱۹۵۹ء کبھی پيدا  
 شوه دے - تعلیم ئی نه وه حاصل کړه - ساده  
 باده زمیدار سره وه - ولي شاعري ئی ډېره  
 خوندوره او رنگینه وه - زیاته شاعري ئی په  
 حمد، توحیدي نظمونو او چاربيتو مشتمله ده -  
 کله کله به ئی غزل ته هم پام شو او غزل به ئی  
 ولیکلو - خلقو د دوي طرز او کلام دواړه ډېر  
 خوښول -

چشتی صېب یو نظم "سدهوم ته پسرله دے" په نوم  
 لیکلے ووچي ډېر مشهور شوه وه - په دغه نظم کبھی  
 ئی د سدهوم د ډېرو کلیو او بانډو ذکر کړه وه -  
 د دغه نظم ورومبه مصرعه وه - "سدهوم ته پسرله  
 دے"، دې نه علاوه ئی نور هم ډېر نظمونه،  
 حمدیه کلامونه او چاربيتې ئی لیکلي دي -  
 د نومبر په ۱۱ نېټه کال ۲۰۱۲ء کبھی شمس الرحمان  
 چشتی د دې فاني نړۍ نه سترگې پټې کړې اود علي  
 کلي په مقبره کبھی خاورو ته وسپارلے شو -  
 د شعرونو څو ئی نموني دلته راوړم:

"د بورا کار دغه دے ټول عمر بوستان  
پسې ځي  
چې وې عاشق مادم د خور زړگي درمان  
پسې ځي  
بېلتون دباو چرته په توقو په عاشق  
کړے دے  
ورځي گيلې له ساه نيولے په جانان  
پسې ځي  
د عاشق کار د چا په غم او په ښادی  
کښې نه وي  
چې معشوقه ئې چرته وې هغې مکان پسې  
ځي  
ورته نابوده ښکاري ځکه ئې په گټانو  
وولي  
واړه د کلي، ليوني د بيابان پسې  
ځي  
مينه بجلي ده غم ئې بل دے چې بجلي  
بلوي  
د بل تاوان به خامخا دغې انسان پسې  
ځي  
مقدمه ئې په دوتر د محبت کړې ده  
بس انتقال به ئې په چشتي شمس  
الرحمان پسې ځي" (19)

## 12: نذير يوسفزے :

ښاغله نذير يوسفزے د سدهوم په ادب پروره  
سيمه کښې په ۲ فرورۍ ۱۹۶۴ء کښې د ارواښاد  
حاجي زرین گل په کور کښې زېږدله وه - ابتدائي  
تعليم ئې د مدرسه فيض الاسلام رستم نه حاصل کړه  
او لسم ئې د گورنمنټ هائي سکول رستم نه پاس  
کړه - گريجوېشن ئې د پوست گريجوېټ کالج خپر  
آباد نه وکړه - د پېښور پوهنتون نه ئې د ايم  
اے جرنلزم ، ايم اے هستري او په پښتو ادب کښې  
دايم اے ډگری واخستې - د ملازمت ابتداء ئې د  
محکمه پوليس نه وکړه اود خپل قابليت اواعلي

صلاحیت په وجه د ډي - اېس - پي تر وعده ورسيده چې څه موده وړاندې هم په دغه عهده ريتايرد شوه وه - د ادبي ژوند پيل ئې په کال ۱۹۷۷ء کېږي کړه وه - ښاغلي نذير يوسفزي د سدهوم د ادبي اسمان يو ځلنده ستور وه، د ادب محفلونه به پرې روښانه وو- د سدهوم په شاعرانو کېږي ئې يو ځانگړی مقام لرلو- د "سدهوم پښتو ادبي جرگې" سيکتر او صدر هم پاتې شوه د، د دوي په زيار او کوششونو په سدهوم کېږي گڼ شمېر مشاعرې او غونډې تابيا شوي دي، چې په کېږي "سدهوم ته پسره د" کليزه مشاعره به هر کال کېدله- د ښاغلي نذير يوسفزي د شاعرۍ دوه مجموعې د " گلرنگ" او " نغمه گر" په نوم چاپ دي-

دا ښاغلي د فروري په ۴ نېټه کال ۲۰۲۵ ء کېږي وفات شو- ماښام ۵ بجې يې په فيصل آباد رستم کېږي جنازه وشوه او د فيصل آباد په اديره کېږي خاورو ته وسپارل شو- د کلام نمونې ئې د هغوي د کتاب "نغمه گر" نه دلته وړاندې کووم -

"د شر او د فساد جوړه د جنگه زمانه ده

دا خلق شو بدرنگ که دا بدرنگه زمانه ده

انسان شه د انسان د وينو تير چې دا ولي

جامې ئې د بارود شوې دا لا څنگه زمانه ده

سکون او من نشته هم بدنام شو هم لېلام شو

په دغه يو خبره رانه تنگه زمانه ده هم ورور کوي د ورور د سر سودا په سپينه

ډاگه دا څومره بې ننگي شو څه بې ننگه

زمانه ده  
دا رنگ په رنگ پټکي د سر نه کوز  
کړئ ملایانو  
په یو دوه کښي حېران یو په څو رنگه  
زمانه ده  
دا زړونه د دې خلقو شو ماړه سم د  
یو بله  
نذیره څه بې خونده او بې رنگه  
زمانه ده " (20)

څنگه چې په شروع کښي وویلي شو چې د سدهوم  
علاقه د ادب په لحاظ سره ډېره زرخېزه ده د  
سدهوم دې زرخېزه زمکې رنگا رنگ ادبي گلونه  
سپړدي دي کوم چې په خپل وخت د سدهوم د ادبي  
گلدستي ښکلا وه او اوس د خزان بادونو رڅولي دي  
او د سدهم په اديرو کښي خواره واره پراته دي-  
په دغه ارواښادو شاعرانو کښي، امان اخون  
گجراتي، امیرحمزه بابا د لنډي، رحيم گل  
بابا، عبدالغفور اڅگر، سيدنواب ماما، عارف  
نسیم، قیاس گل بابو، رضوان شاه رضوان، عثمان  
الدين عثمان، فضل اکبر نشتر، شمس الرحمان  
چشتي، نذیر یوسفزې هم شامل دي- چې په دې لنډه  
څېړنه کښي د دغو شخصیاتو لنډه پېژندگلو، ادبي  
خدمات او د کلام نموني وړاندې شوي دي- زه د دې  
څېړنې اختتام په دې شعر کوم چې:

"مړه هغه چې نه یې نوم نه یې نشان وي  
تل ترتله په ښه نام پایي ښاغلي"

\*\*\*\*

حوالي

۱. نسیم، اصغر خان، پروفېسر، تاتره  
رساله، نورالله پرنټنگ پریس، جی ټی روډ  
پېښور، د مېطوعاتو سلسله شپږ څلوېښتمه  
، اپرېل- جون ۲۰۱۱ء

۲. د خلورم تولگی د پښتو کتاب، سبق " اولسي شاعران"، خېبرپښتونخوا ټيکسټ بُک بورډ پېښور
۳. گجراتے امان، تالیف کونکے فرزند علي، کلام اخون، ارت پوائنټ پېښور، د چاپ کال ۲۰۲۲ء
۴. نسیم، اصغر خان، پروفیسر، تاتره رساله، نورالله پرنټنگ پریس، جی ټی روډ پېښور، د مبطوعاتو سلسله شپږ څلوېښتمه، اپرېل- جون ۲۰۱۱ء
۵. فرزند علي، زما د بابا امان بېگ اخون (یادونه او اثار)، د چاپ ځای ارت پوائنټ پېښور، کال ۲۰۲۳ء
۶. گجراتے امان، تالیف کونکے فرزند علي، کلام اخون، ارت پوائنټ پېښور، د چاپ کال ۲۰۲۲ء
۷. دسدهوم انگازې، تاج پرنټنگ پریس پېښور، د چاپ کال ۱۹۹۰ء
۸. سلیم، سلیم خان، زه به دومره مینه درکړم، مرکه خپرندویه ټولنه مردان، د چاپ کال ۲۰۱۸ء
۹. دسدهوم انگازې، تاج پرنټنگ پریس پېښور، د چاپ کال ۱۹۹۰ء
۱۰. هم دغه اثر، مخ ۱۵۱
۱۱. سلیم، سلیم خان، زه به دومره مینه درکړم، مرکه خپرندویه ټولنه مردان، د چاپ کال ۲۰۱۸ء
۱۲. دسدهوم انگازې، تاج پرنټنگ پریس پېښور، د چاپ کال ۱۹۹۰ء
۱۳. هم دغه اثر، مخ ۳۱
۱۴. هم دغه اثر، مخ ۳۸
۱۵. رضوان، رضوان شاه، پیرزويني، ظفرگرافکس اینډ پبلشرز مردان، د چاپ کال ۲۰۰۶ء

۱۶. رضوان، رضوان شاہ، احساسونہ پہ سلگو، منظور عام پریس، د چاپ کال ۱۹۸۹ء
۱۷. عثمان، عثمان الدین، سدھوم تہ پسرلے دے، زیب آرت پیسور د چاپ کال نہ لری۔
۱۸. سدھوم انگازی، تاج پرنٹنگ پریس پیسور، د چاپ کال ۱۹۹۰ء
۱۹. ہم دغہ اثر، مخ ۱۰۶
۲۰. یوسفزے، نذیر، نغمہ گر، سنگر پبلی کیشنز مردان، د چاپ کال ۲۰۲۱ء